

KRVESTÍN

JANA KARHANOVÁ

Vítězka literární soutěže Hvězda inkoustu

FRAGMENT

Krvestín

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jana Karhanová

Krvestín – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

The background is a monochromatic blue-toned illustration. It depicts a classical architectural entrance with columns and a pediment. The sky above is filled with numerous birds in flight, some appearing as simple silhouettes and others with more detailed, layered wings. A crescent moon is visible in the upper right portion of the sky. The overall atmosphere is ethereal and dreamlike.

KRVESTÍN

JANA KARHANOVÁ

FRAGMENT

Všem, co věří, že i po nejtemnější
noci zase vyjde slunce

KAPITOLA 1

Amélie

Řadu věcí pro svoji zemi udělá *ronís* ráda.

A pak jsou ty, které udělá jen proto, že musí. Účel světí prostředky, jak se říká.

Bohům žel jsem z nás dvou byla jediná, kdo si nemyslel, že je to dobrý nápad.

Bratr byl pevně přesvědčený, že je to skvělý způsob, jak se něco dozvědět. Alespoň mi to tvrdil, když neústupně trval na tom, že do knihovny prostě půjdu. Ve státním zájmu, samozřejmě.

Dlouhá sukně šatů z hebkého, těžkého brokátu se mi při každém kroku protivně otírala o lýtka. Její zdobně vyšívaný lem poměrně úspěšně zametal palácové chodby.

Vlastně to bylo vůbec poprvé, co jsem měla tyhle šaty na sobě. Pokud jsem nepočítala chvíli, na niž jsem si je s křečovitým úsměvem na tváři přece jen navlékla. Bratr mi je přinesl před půl rokem k osmnáctým narozeninám. Nedokázala jsem odmítnout jeho prosbu, abych si je vyzkoušela. Zkazila bych mu tím až dětinskou radost. Tehdy se poprvé po třech týdnech zase usmál, v očích mu nesídlil jen hluboký smutek a strach.

Po zádech jako by mi přejela mrazivá ruka a já se zachvěla. Na vině nebyl ledový vítr, který i teď, na konci jara, dokázal v pevně zavřených okenicích najít skulinu a prohánět se chodbami. Srdce mi sevřela chladná smyčka.

Norellova smrt visela nad celým knížectvím jako temný přízrak. Už celé měsíce.

Zcela jsem se svíravého pocitu nedokázala zbavit ani tady, pod klenutým stropem, k němuž se od kamenné podlahy natahovaly vysoké věže regálů a polic s knihami.

Nad vším se vznášela vůně starého papíru, nadýchaných chomáčků prachu, které unikly věčně zasněným očím starého knihovníka, a... ještě něčeho. Byl to jen lehký tón, taková esence vůně, která se nedá popsat slovy.

Pokaždé když jsem se jí zhluboka nadechla, bylo to jako návrat do dětství. Do bezstarostné doby, kdy jsem utíkala z hodin ručních prací, lekcí náboženství a dalších podobně užitečných nesmyslů. Tehdy moje kroky pokaždé vedly sem, do poklidného království knih – nejen popsaných archů, ale dávných příběhů, vzdálených zemí a nových vědomostí.

To mě bavilo mnohem víc než vyšívání gobelínů nebo vřelé úsměvy pro cizí delegace.

A když už byla řeč o *cizích delegacích*... Napětí se vkradlo zpátky. S hořkou pachutí se mi usídlilo mezi žebry.

Nostalgické vzpomínky vystřídal nepříjemný návrat do reality, v níž nebudu víc než jen hezká ozdoba. Sestra knížete, která musí během diplomatických jednání mlčet, mile se usmívat a pronášet prázdné fráze. A případně dnešní večer stráví tak radostným způsobem, že bude dělat společnost některému z terespontských diplomatů. *Jak lákavá vyhlídka*... Tedy za předpokladu, že se ten jižan vůbec uráčí dostavit.

Ne že by mě jeho nepřítomnost nějak trápila. Alespoň mám záminku pro chvíli klidu nad dobrou knihou, aniž by vzápětí následovala Roderikova přednáška na ohrané téma. Že bych se měla věnovat spíš rozvíjení dovedností *dobře vychovaných urozených dívek*.

Hebkou látku sukně jsem musela přizvednout. Jinak hrozilo, že si ji přišlápnu. Vybledlý koberec na podlaze by můj pád asi moc nezměkčil.

Bříšky prstů jsem zálibně přejížděla po hřbetech knih. Některé byly popraskané, ohmatané, na jiných se zachovalo původní zdobení téměř beze změny.

Upoutal mě jeden ze svazků v horní polici. V měkké kůži knižního hřbetu se název vlivem stáří nakrabil, ale pořád byl čitelný. Kniha pojednávala o historii knížectví, o tradicích...

Roderik se vyjádřil v tom smyslu, že chce Terespontcům přiblížit naši kulturu. Těžko říct, jestli se domnívá, že se na nás přestanou dívat spatra. Jako na *barbary ze severu*. Byl to jen pokus zabránit tomu, aby se dlouholeté napětí mezi oběma zeměmi ještě víc vyhrotilo. Stačilo málo, aby se zvrhlo do podoby nejhorší noční můry.

Bratr se snažil za všech sil, ale zaujměte správně roli, na kterou vás nikdo nikdy nepřipravoval. Zvláště pokud jste celé roky stáli ve stínu prvorozeného syna jen jako jeho náhradník, jako druhorozený.

Natáhla jsem se po svazku. Marně. Nacházel se moc vysoko, abych na něj dosáhla ze země. *Nicméně...*

Nehodilo se to. Ne pro iocarnskou *riónis*, ale... pokud mi ta rozviklaná židle pomůže dostat se ke knize, nebude mi v nejmenším vadit, že se protivím veškeré etiketě. Mravokárci byli daleko. A terespontský vyslanec, *zaplat' bohům*, nejspíš taky.

Ještě víc jsem si podkasala sukni a teprve na několikátý pokus se mi podařilo na židli vyhoupnout. Až poté, co jsem se konečky prstů zachytila o nejbližší polici s knihami. Frustrovaně jsem si oddechla.

Před Roderikem bych to samozřejmě nahlas nepřiznala, ale tyhle šaty byly vážně za trest. Nedalo se v nich pořádně nadechnout. Švy v hebké, mechově zelené látce právě varovně zapraskaly.

Bréag to vezmi! Jenže šaty mě prostě nepustily. Nedovolily mi pořádně natáhnout paži. Svazek byl skoro na dosah ruky, nedělila mě od něj vzdálenost větší než půl dlaně, přesto...

Židle se zakymácela. Zaskřípěla a její viklající se nohy zaškrábaly o podlahu, až se mi stáhl žaludek.

„Sakra! Iocarno, ty to vidíš!“

Ticho rozrušilo jen tlumené zavržení pantů dveří následované pobaveným smíchem.

Ztuhla jsem. To už je vážně zlomyslnost potměšilých bůžků. Teresponentský vyslanec se přece jen objevil. *Ach, bozi. Za co?*

Pohotově jsem hmatla po okraji regálu a počkala, až se židle přestane kývat. Teprve pak jsem se odvážila podívat na příchozího. Viděla jsem ho už dřív na jednáních, ale nikdy jsme spolu přímo nepromluvili. Pokud se nepočítá pár zdvořilostních frází.

Vlastně jsem si nedokázala vybavit ani vyslancovo jméno, zapadlo mi v paměti. Víím jenom, že znělo typicky teresponentsky.

Úsměv mu ze rtů nezmizel, ani když ke mně vykročil. V hnědých očích mu jiskřilo pobavení.

„Pohoršila jsem vás?“ ucedila jsem, spíš abych zaplašila to trapné ticho. V hlase mi nezněla ani nepatrná snaha o dvorskou uhlazenost. To by ještě víc podtrhlo komičnost téhle pózy.

Popošel o kousek blíž. Ruce zkřížil na hrudi. Díky krátkému rukávu purpurové tuniky vynikly jeho svalnaté paže. Teď vypadal úplně jinak než v jednacím sále, mladší. I když odhadem nemohl být o moc starší než já. Jen teď byl tak nějak... uvolněnější. Mezi tmavými obličmi se mu nerýsovala napjatá vráska.

Z podobných myšlenek mě vytrhl zvuk jeho hlasu. „Věřte mi, vznešená *rionís*, jsem zvyklý slýchat mnohem drsnější nadávky. Spíš mě překvapilo, že něco takového pronesete zrovna vy. Během jednání jste... byla poněkud rezervovaná.“

„Chcete říct, že jsem mlčela jako ryba?“

Rty se mu prohnuly do úsměvu. Uprímného. „Takhle bych to neformuloval. Pokud je mi známo, ryby nepronesou ani těch několik nicneříkajících zdvořilostí.“

Ošila jsem se. Ne proto, že by mi byl jeho pohled nepříjemný. Spíš jsem si nebyla jistá, jak reagovat. Vyrostla jsem mezi pravidly

a zákazy. Nikdo mě neučil, jak jednat s muži. Většinou jsem se setkávala s rozmazlenými hlupáky a arogantními floutky. Jenže už na první pohled bylo patrné, že tenhle Terespontec ani do jedné z těch dvou kategorií nepatří. Na rozdíl od většiny mých nápadníků.

Znovu jsem se postavila na špičky s úmyslem z police konečně sundat ten zatracený svazek a dostat se zpátky na zem. „Jenže dvorní protokol by citelně utrpěl, kdyby –“

Skříp.

Už během posledních slov jsem pod nohama cítila, jak židle ztrácí zbytky stability. Svět se se mnou rozhoupal, v uších zarezonoval praskot dřeva. Nestačil se mi ani sevřít žaludek, když jsem dopadla.

Kolem se rozhostila tma. Jen pod pevně stisknutými víčky se rudě zablesklo. Tupá bolest v zádech nepřišla. Ale náraz ano. Jen podstatně měkčí, než jaký by měl po pádu na podlahu být.

Teprve teď jsem si uvědomila, že mám křečovitě zavřené oči. A ruce instinktivně ovinuté kolem... něčí šíje?

I přes látku šatů jsem cítila jeho silné ruce – na lopatkách a pod koleny. Chytil mě do náruče.

Odvážila jsem se otevřít oči.

Chyba.

Můj pohled se totiž střetl s jeho. V očích barvy zralých lískových oříšků, proměnlivých, světle hnědých tónů, se ještě trochu zračilo leknutí.

Terespontcovy rty cosi pronesly, ale vnímala jsem to spíš jako melodii. Srdce se mi po tom, co se na zlomek vteřiny zastavilo, prudce rozbušilo, jako by to chtělo dohnat.

Po tvářích se mi rozlilo horko. *Iocarně díky*, že jsem se nemohla vidět. Roderik plánoval k dnešní večeři podávat vařené raky. Mám podezření, že by mi sytě rudou barvu v obličejí mohli leda závidět.

Zhluboka jsem se nadechla. Nebyl to právě nejlepší nápad, pokud jsem si myslela, že mi to pomůže získat zpátky rozumné uvažování.

Zaujalo mě, že tenhle Terespontec voněl. Ne po koních, čerstvém vzduchu nebo víně.

On vážně *voněl*. U iocarnských mužů se to považovalo za zženštilé. Zatímco v Terespontu prý bylo používání různých olejů a parfémů běžné. Obzvláště u vyšších vrstev.

Jeho vůně byla zvláštní. Dřevitá, teplá, neznámá. Ne jako borovice nebo země po dešti. Spíš jako jeho mocné *impérium* rozprostírající se pod horkými slunečními paprsky a omývané mořem.

Očima jsem zabloudila zpátky k vyslancovu obličejí, opálenému do bronzova. Výrazné rysy tváře ještě vynikly díky tmavým vlasům. Teprve teď jako bych si s konečnou platností uvědomila, že mě mladík stále ještě drží v náručí.

Iocarno! To je zase jednou trapas...

Na rtech se mi podařilo vyloudit rozpačitý úsměv. „Děkuju vám, vyslanče,“ vykoptala jsem a snažila se alespoň o sebevědomý výraz. Než mě prozradil vlastní třesoucí se hlas.

Postavil mě na zem. Jeho dlaň zůstala na mém předloktí o zlomek okamžiku déle než označuje dvorní etiketa jako přípustné. Ale nepůsobilo to jako výzva nebo nevhodné gesto. Spíš se bál, abych se neskácela podruhé. Ihned po tom, co jsem ho kývnutím ujistila, že jsem opravdu v pořádku, mě pustil.

Věnoval mi vlídný úsměv. Ne falešný, při jakém zůstávají oči netečně chladné. Tenhle byl opravdový. „Mimochodem, jsem... Dru-sillus. Zní to nepatrně líp než *vyslanec*.“

Než jsem stačila odpovědět, dvěma kroky došel k regálu a překročil zbytky rozlámané židle. Podal mi ten zatracený svazek, příčinu toho, jak se iocarnská princezna výborně, a především důstojně předvedla.

Nejspíš si o mně musel myslet, že jsem naprosto pitomá. Jinak jsem si jeho úsměv nedokázala vysvětlit.

Iocarna ví proč mě to popudilo. I když by mi mohlo být jedno, co si o mně nějaký jižan myslí. „Je tu něco k smíchu?“

Jeho úsměv se ještě o něco rozšířil. „Jen, že jste poněkud minula.“
Nechápavě jsem nakrčila obočí. „Prosím?“

„Pokud to byl pokus o atentát, pak jste padala přesně na opačnou stranu...“

Chvíli jsem na něj jen zírala. Těžko říct, jestli očekával, že mě vyvede z míry. Tu radost jsem mu každopádně nehodlala dopřát. „Očividně mám na atentáty stejný talent jako na vedení diplomatických rozhovorů. Zpravidla se trefím vedle.“

Nečekala jsem smích. Ale stejně přišel – tichý, spíš pobavené vydechnutí.

„Pak mi dovolte popřát vám příště přesnější mušku. Pokud možno na jinou nebohou oběť. Mezinárodní skandál je přesně to, čemu bych se rád vyhnul.“

Natáhl se k nejbližší polici a po chvíli hledání z ní vzal útlý svazek.

Zamrkala jsem, abych od něj dokázala odtrhnout pohled. *Proč to bylo tak těžké, boží?* Roderikovy pokyny se mi rozezněly v uších tak jasně, jako by stál vedle mě.

Zeptej se. Sleduj. Naslouchej.

Knížectví a jeho zájmy jsou na prvním místě. Na to bych neměla zapomínat. A už vůbec ne kvůli někomu z Terespontu.

„To vám nemůžu slíbit. Každopádně jste tu... kvůli knihám, že?“

Drusillus přikývl. Trochu pootočil zápěstím, takže jsem mohla přecíst nápis na deskách. *Rozpravy o řádu a lidské povaze.*

„To si čtete jen tak pro zábavu?“ nadhodila jsem. Vyznělo to spíš jako výslech než otázka.

Aniž zvedl oči od knihy, odpověděl: „Člověk by neměl vést druhé, dokud nepochopí, co jeho samotného vede k touze vládnout.“ Sotva to dořekl, znejistěl. Než se skoro ihned obnovila jeho klidná maska.

To, co pronesl... Jenom matně jsem si vybavovala, že v *Rozpravách* nějaké takové myšlenky jsou. On to vážně četl. Nebo to ztratčeně věrohodně předstíral.

Tohle nebyla odpověď hodná nějakého bezvýznamného diplomata. Ani to neznělo jako naučená fráze.

Zeptej se. Sleduj. Naslouchej. „A není to trochu nudné čtivo... pro někoho jako vy?“

Konečně zvedl oči. „A vy nejste na dvorské intriky trochu moc upřímná?“

Skousla jsem si ret. *U posvátného dubu, nechtyl se.* Jenže dřív, než jsem stačila vymyslet něco jiného, se zpoza dveří ozvaly hlasité nářky v teresontštině. A stejně peprné iocarnské výrazy.

Instinktivně jsem se napřímila. Stejně jako Drusillus.

Zaklapl *Rozpravy*, opatrně je vrátil přesně na jejich místo na polici. „Omluvíte mě, *rionís*? Jak se zdá, moji krajané zapomněli, že meče nejsou prostředkem diplomatického vyjednávání.“

Usmál se. Tentokrát v tom ovšem byla trocha celkem dobře skrytého smutku.

Chtěla jsem něco říct. Cokoli.

Ale Drusillus už zmizel mezi regály a za chvíli následovalo zaklapnutí dveří. Na chodbě se o pár vteřin později rozhostilo ticho.

Já zůstala uprostřed knihovny. S knihou o historii knížectví v ruce, hlavou plnou otázek a s pocitem... že jsem právě mluvila s člověkem, který vypadal víc jako bojovník než diplomat. A četl filosofické spisy, u nichž jsem zpravidla už po třetí stránce usínala.

Tak kdo to, *do posvátného háje*, byl?

KAPITOLA 2

Sebastian

Otec měl pravdu. Ve všem. Všude byl a od všeho měl klíče, jak říkával Marcus. Ovšem jen tehdy, když ho nemohl slyšet.

Ale v jedné věci se přece nemýlil. *Zatraceně*. Já jsem vážně neschopný.

Neschopný. To slovo pálilo jako cejch. Nebo rána bičem.

Dalo mi tolik práce otce přesvědčit, aby s jednáními vůbec souhlasil. Aby připustil, že občas existuje i jiná cesta než meč. A teď se to má zhatit? Jen kvůli tomu, že jeden tvrdohlavý mezek, který si říká *kníže*, evidentně považuje svou umíněnost za ctnost? Rozhodne se bazírovat na jednom z nejmíň důležitých bodů. Netýkal se politiky jako takové nebo bezpečnosti. Jen obchodních lodí.

V jednacím sále bylo dusno. Ve vzduchu se kromě napětí vznášela určitá těžkost, snad to byl pach linoucí se ze zapálených voskovic. Nebo šero za pevně zavřenými okenicemi. Případně Roderikovy jedovaté pohledy. Kníže se sice snažil tvářit... přinejmenším neutrálně. Výraz *přátelsky* by se v tomhle případě opravdu použít nedal. Ovšem moc se mu to nedařilo. Nebyl dobrý herec.

„Dokud nebude Terespontské císařství ochotné vzdát se svých nároků na Šedavou zátoku, nemáme se o čem bavit.“

S těmi slovy se Roderik pohodlně opřel ve svém křesle, jako by tím debatu považoval za skončenou. Dlouhý dubový stůl mezi námi mi připadal stále víc nejen jako kus nábytku, ale jako propast odlišných národností. Vzájemného napětí mezi oběma zeměmi. Uražené ješitnosti. A především zcela zbytečné smrti jednoho namyšleného hejska.

Na Roderikově straně stolu vládla strohá výzdoba, přičemž z každého jejího kousku sálala hrdost. Za zády knížete visela na stěně iocarnská vlajka – v tmavě modrém poli rozkvétala stříbrná květina. Zbytek zdi z neomítnutých tmavých kvádrů zdobilo několik tapisérií, místo koberců podlahu pokrývaly vlčí a medvědí kožešiny.

Terespont, horká země plná okázalosti – mramoru, zlata a purpurového sukna –, pro ně byla příliš... pyšná. Cizí.

Ani jeden z nás nehodlal ustoupit. Já nemůžu. I kdybych chtěl třeba sebevíc.

Polkl jsem jen s námahou.

Příměří neznamená schopnost vyjednat mír. Je to slabost.

Další z otcových slov, která mi vštípil. Vryla se mi do paměti. A některé z jeho *výchovných lekcí* i do kůže.

V sále se rozhostilo ticho. Měl jsem mluvit. Přesvědčovat. Třeba i vyhrožovat. Bojovat slovy, když už jsem slíbil, že to zvládnou beze zbraní. Oči všech přítomných se na mě upřely s očekáváním nějaké reakce.

A právě jeden z těch pohledů mě znervózněl nejvíc.

Byla to hloupost. U Soniova meče, byla. Možná projev zbabělosti, jak by řekl otec. Od začátku jednání jsem odolával pokušení zadívat se nalevo od knížete. Seděla hned vedle svého bratra. Byla klidná, nebo alespoň tím dojmem působila. Teprve teď jsem zaznamenal, že si nervózně pohrává se stříbrným nákončím svého opasku.

Všimla si, že se dívám jejím směrem. Rychle jsem uhnul očima, jako by mi i věkem zčernalý stříbrný svícen na stole přišel mnohem zajímavější. Nedokázal jsem se na Amélii podívat a zároveň udržet soustředění. Ne po včerejším setkání v knihovně. Předešlé tři dny se do jednání ani jednou nezapojila. Ale nebyla jen na okrasu, uměla přemýšlet.

Zelené šaty měla na sobě i teď. A zatraceně jí slušely, ta barva dokonale ladila s jejíma očima. Vlasy, světlé jako zralé klasy, měla zapletené, ozdobené perlami, které se jemně leskly v oranžové záři svící.

Dlaně se mi pomalu sevřely v pěst. Nehty se zaryly do masa, až to trochu zabořilo. Teprve tohle přehlušilo chuť promluvit upřímně. Říct, co si skutečně myslím. Vymazat tuhle fraškovitou parodii na diplomatickou korektnost.

Dobře. Ještě jeden pokus... Poslední. Ne kvůli knížeti, ani mému otci. Hlavně kvůli lidem. Pak ať si ctěný rion válečí, s kým chce.

Přiměl jsem se ke škrobenému úsměvu.

„Kníže, uvědomujete si vůbec, že může dojít k válečnému střetu, pokud nedokážeme najít řešení výhodné pro obě strany?“

Roderik sebou při zmínce o válce trhl. Nepatrně. Však dost na to, abych to postřehl. Pak se zas vrátil k chladné povýšené póze. „Bojíte se?“ pronesl pohrdavě.

Po rtech mi přeletěl posmutnělý úsměv. Z válečného pole strach nemám. Dnes už ne. Tedy ne strach ve smyslu ostré paralyzující hrůzy, co člověka znehybní a zabrání mu i dýchat. Znechucení a pocitu marnosti jsem se zbavit nedokázal nikdy. „Máte vůbec tušení, co válka přináší?“

„Chcete mě snad zkoušet z definic?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Pokud jste nikdy nebyl v bitvě, možná to celé vnímáte jen jako... Šachy té hře říkáte, že? Tedy jako šachovou partii. Tahy. Strategie. Nevyhnutelné oběti. Ale na obou stranách umírají lidé. A ti, co přežijí, už nikdy nejsou stejní. Dobrý vládce myslí vždy na prospěch svého státu. Ne na vlastní hrdost.“

Zachmuřený výraz Roderikovy tváře ještě víc potemněl. „Urážky?“ vyštěkl, prsty zaťaté do loketní podpěrky křesla. „Co taky čekat od někoho jako vy. Syn *impéria*, které se po staletí rozpíná jako nemoc. Jako jed. A ještě má tu drzost vydávat se za mírotvůrce.“

Třásl se hněvem. Pustil opěrku, jeho prsty drtily v pevném úchopu jílec dýky. „Norella jste zabili vy!“

Roderik vypadal, že se ovládá z posledních sil, aby po mně neskočil. Teprve teď mi to došlo. Jeho vztek, to předvádění, zarputilost...

Roderik se narodil o pět let dřív než já, přesto byl jako vládce nezkušený, dělal chyby. Musel nastoupit na trůn. Hodili ho do arény, než se naučil vůbec obléct zbroj. Ale to ho neomlouvá.

„Pořád se točíme v kruhu, když odmítáte jednat pragmaticky. Šachy jsou černobílé, ale na život takhle nahlížet nelze. Říkám to naposledy, nebudu se pořád opakovat. Smrt vašeho staršího bratra byla politováníhodným neštěstím, jemuž ovšem sám vyšel dost naproti. Překročil státní hranici se zbraní v ruce a naše hlídka –“

„Ho zavraždila, ty zkur-“

„Roderiku!“

Všichni přítomní se obrátili za Améliiným hlasem. I *ríon*. Pak se od sestry odvrátil a já měl jediné štěstí, že se pohledem nedalo zabít. Jinak bych nejspíš shořel na prach.

Obličej knížeti zkrivila nenávistná zloba. Vyskočil z křesla.

Tasil dýku. Zelené oči mu planuly zuřivostí.

Pohnul se, vykročil ke mně. Ztichlým sálem se nesl rozrušený šepot iocarnských dvořanů. Každý, až na samotného knížete, vnímal, jak mír balancuje na tenkém ostří nad rozeklanou propastí.

Hlupák. To si vážně jako jediný neuvědomuje závažnost svého chování?

I já vstal z křesla, kopnutím jsem ho odstrčil až ke stěně, abych měl dostatek prostoru. *U Arsiova válečného vozu... Podobné situaci jsem se chtěl vyhnout.*

V dlani jsem pevněji sevřel jílec *gladiu*, ale zbraň ještě netasil a gestem naznačil svým toriánům, kteří mě do sálu doprovázeli, aby zůstali v klidu.

„*Ríone*, posadte se.“ V mých slovech nebyla ani stopa po výsměchu, přesto to knížete pobouřilo, jako by šlo o smrtelnou urážku.

Cosi nesrozumitelného procedil mezi zuby. Nakrčil se a...

Dřevo jeho křesla zapraštělo, jak do něj ztěžka dosedl, v obličejí překvapený výraz. Mezi rty mu unikl nasupený výdech. Jeho dýka s kovovým zazvoněním dopadla na dlážděnou podlahu.

Amélie chytila bratra za zápěstí. Byla štíhlá, přesto rozčíleného Roderika stáhla s překvapivou silou zpět.

Kníže chtěl znovu vyskočit, ale *ronís* mu v tom zabránila. Vstala, položila mu dlaň na rameno a sama se ujala slova. Nevšimla si šumu v sále, nesouhlasných a káravých pohledů shromážděných šlechticů.

„Pokud má být tenhle rozhovor vůbec k něčemu, měl by probíhat s chladnou hlavou. Ne s tasenou zbraní.“

Amélie udělala krátkou pauzu, zadívala se přímo na mě. O tom, že je nervózní, svědčilo jen nenápadné gesto – mezi palcem a ukazováčkem druhé ruky zas mnula nákončí svého stříbrného opasku.

„*Drusille, tibi veniam peeto propter fratteuem meum.* Omlouvám se vám za svého bratra. Je rozrušený. Přiznávám, ztráta Norella je ranou, která hluboce zasáhla celé knížectví. Přesto jsme ochotni,“ věnovala Roderikovi významný pohled, „vyslechnout si vaše návrhy, případně přednést ty naše.“

Zaujala mě už včera v knihovně. Jistě, byla hezká. Ale to i spousta jiných dívek. Iocarnská *ronís* prokázala vtip, nadhled a dnes i schopnost reagovat... tak, jak by od mladší sestry knížete čekal málokdo. Včetně mě. Stejně nenadálé bylo i to, jak plynně promluvila v mé rodné terespontštině.

Na chvíli jsem ztratil slova. Ne snad proto, že bych neměl co říct. Po Roderikově výstupu by se nikdo nemohl divit, kdybych jednání ukončil. Otcí se stejně nezavděčím, ať už to dopadne jakkoli. A pokud zachování křehkého míru znamená spolknout vlastní hrdost...

„Vaše Výsosti, vážím si vaší ochoty. Věřím, že i přes bolest, kterou nesete, je možné společně najít řešení. Ale v současné vyhrcované atmosféře nemá cenu pokračovat. Navrhují další body projednat zítra.“

Roderik už se zas dokázal částečně ovládat. Zvedl pohled, čelist měl pořád ještě zaťatou. Přikývl, i když z nepřírozeně napříměných ramen a zlostně zúžených očí číšela nevole. „Dobře. Dnes večer vzdáme

v posvátném háji hold bohům. Pak se v tomto sále sejdeme u slavnostní tabule.“

* * *

Posvátný háj se nacházel v samém srdci Ocarisu, od okolní zástavby ho oddělovala vysoká zeď, vybudovaná jako většina zdejších staveb z ponurého, tmavého kamene. Zpoza ní zazníval zpěv pod baldachýnem propletených větví, kvůli chladnému severskému počasí ještě téměř neolistěných.

Iocarnské knížectví byla zvláštní země. Za celé čtyři dny, co jsme tu byli, se slunce ani jednou neprobojovalo přes příkrov těžkých šedočerných mraků. Přitáhl jsem si k tělu plášť a blahořečil si za nápad vzít si boty podobné těm, co nosili místní. Kdybych si obul sandály nebo *caligae*, chuť zůstat venku by mi příliš dlouho nevydržela. A já se, u všech bohů, potřeboval konečně projít na čerstvém vzduchu.

Ve spáncích mi pulzovala bodavá bolest, svěží chlad představoval oproti dusnému sálu knížecího paláce příjemnou změnu.

Zpěv za zdí posvátného háje utichl. Nahradil ho sytý hlas iocarnských kněží. Vyzývali v závěrečné části modlitby jejich bohy. Prosili je, aby se jejich kamenná srdce ustrnula nad smrtelníky.

Spíš by je měli prosit, aby nadělili zdravý rozum jejich ríonovi.

Vykročil jsem, abych přešel na druhou stranu ulice a... zase si to rychle rozmyslel. Právě v tu chvíli se nad mojí hlavou ozval skřípavý hlas.

„Gardhy loo!“

Gardhy loo! Varování, jehož smysl jsem pochopil hned vzápětí. Ve chvíli, kdy z okna bytu v prvním patře někdo vychrstl proud *čehosi*. Za špinavou vodu z nádobí by se to dalo považovat jen s pořádnou dávkou optimismu.

Bozi budiž pochváleni. Díky výcviku zareagovalo moje tělo dřív, než mi stihlo dojít, co se vlastně děje. Takhle se v neškodné vzdálenosti dvou kroků ode mě právě do udusané hlíny vpíjela čpící louže.

„Fuj! *Insanisne, stulte?!*“

Okno v patře se přestalo zavírat a ven se vyklonila stařena s rozčuchanými prošedivělými vlasy. „Terespontec?“ zaskřehotala. „*Karven tagra.*“ A pro jistotu si přede mnou významně uplivla, než okenici se zaduněním přibouchla.

„*Futue oceiulos tulos caelis!* At tě tvoji bohové zaslepenosti stáhnou k sobě do žumpy, babo!“

Za zády mi zazněl pobavený hlas. „To bylo nádherně poetické. Konečně vidím, že i vy máte nějaké stinné stránky, Drusille.“

Juniina náhodo. Co tu dělala? „Třeba, že jsem *prašivý osel*, očividně bez špetky sympatií, když mi málem na hlavě přistál obsah... *nočíníku*, vznešená *rionís?*“

KAPITOLA 3

Sebastian

Amélie vyměnila dlouhé šaty za ten jejich barbarský oděv – kalhoty a halenu. Vlasy jí splývaly po zádech, spletené do copu. Její oči mi připomínaly letní ráno v olivovém háji. A když se jí do nich vrátila podobná jiskra, jakou zářily včera v knihovně, příjemně mě zamrazilo. Jenže bych neměl podléhat dojmům a dělat si iluze, že sem snad přišla kvůli *mně*.

„Budete považovat za diplomatickou urážku, když vás opravím?“

„Tu část věty týkající se titulu *karven tagra* nebo absence sympatií?“ odvětil jsem suše.

Odhrnula si z tváře uvolněný pramínek vlasů. „Neuhodl jste. Chtěla jsem říct, že správný tvar je *nočník*. A tou stinnou stránkou jsem mínila vaši neúčast na bohoslužbě.“

„Věřím, že zcela postačí přítomnost mého pobočníka. Spíš jestli vaši poddaní nebudou postrádat na obřadu svou *rionís*.“ Před očima se mi promítla vzpomínka na Marcův kyselý výraz, když jsem mu oznámil, že do posvátného háje půjde mrznout místo mě. Já už měl pro dnešní den iocarnského knížete po krk.

„Řekněme, že jsem se chtěla před hostinou trochu projít.“

„Zrovna tudy? Skoro bych si mohl začít myslet, že vyhledáváte moji společnost.“

„Je vidět, že u vás na jihu zrovna netrpíte nedostatkem sebevědomí.“ Zadívala se mi přímo do očí. Nesklonila pohled s hranou stydlivosti.

„Někteří by ho mohli vyvážet jako cenný obchodní artikl.“ Třeba můj drahý otec. Tím způsobem by možná vydělal dost prostředků na

své milované hry ve Valoriu. Myšlenka na toho *člověka* po sobě zanechala hořkou pachutí.

„Měli bychom se vrátit. Bohoslužba pomalu končí a já nechci zatěžovat nervy vašeho bratra víc, než je nezbytné. Zvláště v případě, že bych se s ním rád zítra konečně domluvil.“

Především bych nerad spustil z očí Tita. Včera vyvolal na chodbě potyčku s iocarnskými vojáky. Už jen to, jak mi ho otec vnutil, se mi nelíbilo. Na to ho znám až moc dobře. Vlastně je oba.

Smutně se pousmála. „Nechci Roderikovo chování obhajovat. Zato bych ráda, abyste pochopil, že to nedělá ze zlé vůle. Nikdo si nepřeje válku.“

„Amélie...“ *Amélie*. Její jméno mi bezděčně splynulo ze rtů. Mělo zvláštní melodii. Hebkou, eufonickou, přesto jí nepropůjčovalo dojem bezbranné křehkosti.

„Co? Jestli chcete říct něco ve smyslu: *váš zásah byl zcela nevhodný a znevážila jste autoritu knížete*, pak prosím vás radši mlčte.“

V hlase jí nezněla hořkost. Spíš potlačený smutek. Tohle jsem moc dobře znal. Člověk se snaží tvářit, že se mu srdce netrhá na kousky, i když je opak pravdou.

„Nic takového si ani nemyslím. Dokázala jste zachovat klid, což je spíš obdivuhodné než důvod k pokárání.“

„Jenže ne u dívek. Zvláště u těch urozených není žádoucí, aby měly nějaký názor. Nebo nedejboží svůj vlastní rozum.“

„To je specialita iocarnského dvora, nebo mluvíte obecně?“

Naklonila hlavu ke straně. V dlani levé ruky žmoulala cíp svého pláště. Odpověděla teprve po chvíli. „U vás je to snad jiné?“

Pravda. Jako bych na okamžik zas slyšel špatně potlačované chvění v matčině hlase. Jak se snažila neroztřást se, kdykoli se mu zadívala do očí... „Na mě to udělalo dojem.“

„Tak vidíte. Ale nechme toho, předsudky ani jeden z nás vyvrátit nedokáže. Mimochodem, už jste se byl někdy v Ocarisu projít?“

Do očí se jí vrátil ten zářivý lesk, změnila se v úplně jinou dívku, než jaká ještě před chvílí ironicky mluvila o znevážení autority. „Nechce se mi zpátky.“

„Mně vlastně taky ne.“ Teprve v téhle chvíli jsem sám sebe přistihl, že se usmívám. *Sonie, stulte egi*. Choval jsem se jako hlupák. Nejspíš ji sem poslal *ríon*. Přesto mě její společnost... bavila.

Vykročili jsme nahoru hlavní ulicí. Nebo alespoň myslím, že hlavní.

Ocaris, sídelní město iocarnského knížete, nebyl hezký. Ne ve smyslu, v jakém jsme krásu chápali my. Tady na každém kroku, nejen v chudinských čtvrtích, hrozilo *gardhy loo*. A nejen to.

Ulice se klikatily jako spleť sítí žil a tepen, v nichž pulzoval život.

Většina z domů měla neomítnutou fasádu, monotónně šedou, jen občas se nad dveřmi některých z nich pohupovaly barevné vývěsní štíty.

Vzduch tu byl těžší než v Sonperlu. Namísto lehkého aromatu soli ho naplňovala vlákna mlhy padající s blížícím se večerem. Z nedalekého otevřeného okna se linul pach česneku, smažené cibule a připálené kaše.

„Tohle je náměstí,“ ukázala na čtvercové prostranství, jako jednu z mála ploch v Ocarisu dlážděnou kostkami z tmavého kamene, jak jinak.

Zamířili jsme přes tržiště, kde už zbylo jen několik stánků, z nichž poslední trhovci sklízeli zboží, které během dne neprodali. Na opačné straně náměstí od kašny odcházela obtloustlá žena s vědry. O kus dál si hrál hlouček dětí.

„Docela strohé,“ prohodil jsem. Ochladilo se a začal vát studený vítr. Z copu se Amélii uvolnilo několik světlých pramínek, poletovala jí kolem oválného obličeje.

„Chápu, že oproti vašemu Sonperlu je to tady málo mramorové,“ poznamenala s povytaženým obočím, jako by čekala, co odpovím.

„To jste řekla vy, ne já.“

„Jistě, ale řekl byste to taky. Nebo si to každopádně myslíte.“

Musel jsem se zasmát. „Ocaris je... působivý. Přesto kdybyste viděla *Forum Terespontum*... Uprostřed se nachází socha Sonia z bílého mramoru. Neustále se tam pohybují lidé. Můžete tam číst různé vyhlášky, volební nápisy na fasádách domů, zdech. A pokud byste se vydala ulicí nahoru, pak by se přímo před vámi objevila stavba Valoria.“

„To zní, jako byste se nemohl dočkat, až se vrátíte domů.“

Její slova byla pronesená lehkým konverzačním tónem. Přesto mě do hrudi bodla jako naostřená dýka. Jistě, miloval jsem Terespontské císařství. Nicméně ta zmínka o *domově*... „Myslíte na místo, kde mi nebude hrozit *gardhy loo*?“ Nedat na sobě nic najevo. Nikdy jsem se nepovažoval za dobrého lháře. Ale člověk se naučí skrývat skutečné emoce.

Škádlivě se pousmála. „Vás to nějak pohoršilo. Očividně do té míry, že na to nemůžete přestat mys-“

Ozvalo se zarachocení kol. Prudce jsem přitáhl Amélii k sobě. Tělo zareagovalo dřív než mysl. Výcvik. Instinkt. A najednou jsem ji držel zády přitisknutou k hrudi.

Kolem projel těžce naložený povoz. Kousl jsem se do rtu, abych nepronesl nějakou příhodnou nadávku. Jenže nejspíš už se mi nepodařilo ohlídat si výraz vlastního obličeje.

„Na vašem *velecivilizovaném* jihu neznáte tenhle způsob přepravy? Já jen, že se tváříš tak nějak... nevěřičně.“ Dlaní si smetla prach, který jí ulpěl na plášti, jako by tahle příhoda byla něco docela všedního. Ostatně, v téhle zemi bylo možné všechno.

Trochu se pootočila, takže teď už se ke mně netiskla celou plochou zad.

Stáli jsme u zdi domu, těsně vedle sebe tak, že jsme se až dotýkali lokty, boky. Bylo to příliš blízko. Příliš důvěrné.

„Do Sonperlu smí vozy jen v noci, tohle je neuctivé, nebezpečné. A... to tykání jste použila záměrně?“ pronesl jsem první věc, která mě

napadla. Šlo jen o trapný pokus zahnat vlastní podivný neklid, jenž se mi usadil pod žebry a přinutil moje srdce bít o něco rychleji.

Neměla uhlově černé vlasy, oči v barvě zralých mandlí, ani alabastrově bílou pleť bez jediné pihy. Podle terespontských měřítek tedy nemohla být označena za krásnou. Zdaleka nebyla můj typ.

U většiny patricijských dcer jsem si nepamatoval ani jméno, rysy jejich napudrovaných obličejů mi splývaly. Natož aby mi v paměti utkvěl takový detail jako to, čím voněly. Snad právě proto, že Amélie *nebyla* povrchní patricijka, jsem se s požitkem nadechl toho lehkého závanu šalvěje. Vůně patřící sestře iocarnského knížete.

Améliiny rty rozjasnil úsměv. Až příliš hřejivý na někoho, koho bych měl podezřívát z předstírání. „Asi mi tahle formalita připadala zbytečná vzhledem k tomu, že mě už podruhé během dvou dnů držíš v náručí.“

Dech se mi zadrhl v plicích.

Upřela na mě pohled svých zelených očí, sametových jako látka šatů, které na sobě měla ještě před několika hodinami.

„Na moji obranu, v obou případech to bylo ze zcela praktických důvodů.“

„Jistě,“ pousmála se. „Jen mi připadá... zajímavé, že k těm *praktickým důvodům* pokaždé vede přítomnost.“

Rozprostřelo se mezi námi ticho. Delší odmlka. Dalo mi to prostor si znovu uvědomit, jak blízko u sebe jsme. Ani jeden z nás se však neměl k tomu, aby se pohnul.

Očima jsem schválně bloudil po utržené okenici domu na protější straně ulice. Nemusel jsem ani sklonit hlavu, abych zjistil, že mě *riónis* zkoumavě pozoruje.

Vnímal jsem teplo jejího těla, každý její nádech, nevtíravou vůni. A přesně tohle bylo nebezpečné. Vábilo mě to k sobě tak, jako maják v sonperlském přístavu přitahuje lodě navzdory noční temnotě.

Tahle blízkost mě přiváděla stále víc k šílenému nápadu. Přiznat jí pravdu.

Že nejsem jen diplomat.

Že většina z toho, co jsem v uplynulých dnech řekl, byla napůl lež nebo zamlžená pravda. Snaha hrát přidělenou roli.

Jenže... *U Tyrova blesku*, to, co cítím ve chvíli, kdy jsem s ní, se zdá až bolestně *skutečné*. Pošetilé přesvědčení, že se alespoň na pár zoufale krátkých okamžiků můžu svobodně nadechnout.

Přivřel jsem na chvíli oči. Nesmím podlehnout *slabosti*, touze jen tak být s ní bez masek a přetvářky. Kvůli Terespontu. Míru. Otcí. Kdyby se Roderik dozvěděl, kdo *skutečně* jsem, veškerá jednání v tom momentě skončí. Na to bych vsadil poslední sestinu.

„Vypadáš zamyšleně,“ ozvala se tiše.

Moron sum! Já málem zapomněl, že Amélie pořád ještě stojí těsně vedle mě, a skoro se jí lekl.

S chabým pousmáním jsem zavrtěl hlavou. *Máš právo plnit rozkazy. Přesně to náleží takovým slabochům, jako jsi ty. Láska je luxus, který si mohou dovolit jen ti, co nejsou přítěží.*

„Vždyť to říkám. Neposloucháš mě.“

Se zamrknáním jsem si uvědomil, že se nacházím pořád ještě na ulici pod tmavnoucí večerní oblohou. Ne v přepychovém sálu plném pompéznosti, purpurového sukna a zloby, pohrdání.

„Cože?“

Pousmála se. Pomalu. „Že když se tváříš takhle vážně, vypadáš docela... roztomile.“

„Roztomile?“ zopakoval jsem po ní, jako bych tohle slovo slyšel poprvé v životě. „To je snad ještě horší než *karven tagra*.“

„Tak vidíš, že jsi myšlenkami jinde. Říkala jsem, jak máš dobrou iocarnštinu. Zvládáš skoro bez chyby skloňování i správné vidy. Dokonce vykáš. Na rozdíl od většiny vašich. Ti pokud ovládnou alespoň několik základních frází našeho *barbarského* jazyka, zpravidla tykají.“

Ještě trochu nesoustředěně jsem přikývl, vděčný za její melodický hlas, odváděl moji pozornost od chmurných obrazů.

Plíživý chlad, který se s nimi vyrojil, ovšem zahnat nedokázal. Linul se mi jako chladné hadí tělo podél páteře. „Terespontština vykání nemá. Otrok, nebo císař, tímhle prostředkem se u nás úcta nerozlišuje.“

„O to víc mě to překvapilo. Zřejmě jsi měl dobrého učitele.“

Mezi rty mi uniklo hořké uchechtnutí dřív, než jsem se stačil zaražit. „Pokaždé když mě otec přistihl, že čtu knihy nebo svitky, následoval trest. Vzdělání je podle něj *slabost*. Učil jsem se tajně, po nocích. Než mě poslal... No, to je jedno.“

Nakřčila čelo. Jinak nepromluvila. Nijak nekomentovala to, co slyšela, a já se kousl do rtu. Kdybych to tak mohl vzít zpátky, nechal jsem se unést emocemi. Už zase.

„Tak... proč?“ zašeptala nakonec. Znělo to spíš jako výdech než jako plnohodnotná otázka.

„Asi touha dozvídat se nové věci. A taky vůle nevypadat jako hlupák.“

Poryv větru mi do obličeje přehodil pramen vlasů. Amélie bezděčně natáhla ruku k mému obličejí a já...

... se najednou nedokázal nadechnout. Jen ucouvnut.

Vybavila se mi jiná ruka. Silná, drsná, nikdy nezaváhala, pokud mě měla udeřit.

Jako bych znovu vnímal palčivost jednotlivých ran. Snášel tupou bolest pulzující v modřinách. Na jazyku cítil nasládlou chuť krve. Ta neviditelná kobra mi právě zabořila své ostré zuby plné jedu do krku.

Polekaně o krok ustoupila i Amélie. „Promiň, já jsem...“ vyhrkla zmateně. Ruku stáhla zpátky. Mezi palcem a ukazováčkem rozpačitě otáčela konec zelené tkanice svazující jí plášť u krku. Oči sklopila k prašné zemi, na tvářích se jí rozlila červeň.

Nicméně jsem si nedělal iluze, že se tvářím o moc líp. Ještě teď mi v žebrech rezonoval zrychlený tep srdce. To, co mě mrazilo po celém těle, nebyl jen lezavý iocarnský chlad. Nejspíš bych se měl *riónis* omluvit, uklidnit ji, vysvětlit jí, že to nemá souvislost s ní.

Namísto toho jsem sebral veškeré zbytky vůle, abych dokázal udržet klidný tón hlasu. Neutrální. Bez třesu.

„Měli bychom se vrátit,“ pronesl jsem a vzápětí zatoužil vzít to zpět. Vyznělo to mnohem příkřeji, a když *rionís* zvedla oči, zračilo se v nich zklamání.

„Aha,“ vydechla. Já bych si v tom momentě nejradši dal pár facek. Tohle *aha* patřilo k těm nejsmutnějším, jaká jsem kdy slyšel. Prostě jsem se zachoval jako *tagra*. Ukázkový *tagra*.

„Pojďme,“ dodal jsem upjatě, tišeji než předtím.

Amélie přikývla. Tentokrát skutečně vykročila. Bez poznámek. Bez úsměvu. Mlčky, jako by se ta jiskřivá dívka někam vytratila. Šla po mém boku, ale pečlivě se vyhýbala očnímu kontaktu. Nedivil jsem se jí. Po tom, co jsem předvedl...

Cesta ke knížecímu paláci se vlekla, mezi námi panovalo ticho, dusné, napjaté. Téměř už se setmělo, jen na zdech domů v kovových držácích plály zapálené louče. Umísťovali je sem strážní v knížecích barvách.

Vojáci Amélii uctivě pozdravili. Ale překvapení nad mojí přítomností si nedovolili dát najevo jinak než povytaženým obočím. Podobně reagovala i stráž v bráně.

Amélie se zastavila až kousek před masivní kovanou mříží, oddělující zahradu od druhého hradního nádvoří. Za chvíli se přes zahradu dostaneme po schodišti do paláce a nezbude mi než přetrpět slavnostní hostinu.

Ostatně hluk, který sem doléhal i přes vzdálenost a koruny stromů v knížecí zahradě, se přeslechnout nedal. Prostě budu muset do tohoto pomyslného kyselého *orinžíníku* kousnout.

„Smím tě požádat dnes večer o tanec?“ zeptala se *rionís* náhle.

„Tanec?“ *To je Roderikova schválnost nebo zbedněnost?*

Amélie se smutně pousmála. „Takže to mám brát jako *ne*? Myslela jsem si to. Nechceš se mě dotknout. Ani při tanci, ani jinak.“ Hlas se jí zachvěl. Mrzelo ji to. Víc, než byla ochotná přiznat nahlas.

Otočila se a pomalu odcházela.

Nevím, co mě zasáhlo víc. Jestli její domněnka nebo to, jak snadno jí uvěřila.

Měl bych ji nechat odejít. Nevyvracet jí to. Poslední, co jsem si mohl dovolit, bylo... *Do arény Valoria s tím!*

Natáhl jsem se a chytil ji za zápěstí. Ne silně, aby mohla odejít, pokud by chtěla. Neudělala to.

„Počkej. Není to tak, že bych se tě nechtěl dotknout. Právě naopak. Proto mě překvapuje navrhnout něco tak... ponižujícího.“

Zadržel jsem dech. Těch pár slov se mi zadrželo v krku. Améliina ruka stále spočívala v mojí dlani, hebká a teplá.

Rionís se jen mlčky obrátila nazpátek, její pohled byl jiný než před chvílí. Méně zraněný, o to víc napjatý. Čekala.

„V Terespontu není tanec zvykem. Není to... jen *zábava*. Je to...“ Na okamžik jsem zaváhal, jak to nejlíp vyjádřit, aniž by to vyznělo hrubě. „... obscénní. Vulgární. Nehodí se to.“

Zamrkala, než přimhouřila oči. „Takže problém je v tom, že jsem *barbarka*?“

„Bozi, to jsem neřekl. U nás to není veřejné gesto, považuje se to za, řekněme, hodně... soukromé, když muž se ženou...“ Zmlkl jsem a rychle uvažoval, co říct. Nechtěl jsem ji uvést do rozpaků. „Asi chápeš.“

Přikývla. Po vlasech jí sklouzla načervenalá zář zapálené louče. „A... já si myslela, že mě odmítáš... z nedůvěry. Promiň.“

Nadechla se, slova hledala jen neochotně. „Včera do knihovny mě poslal Roderik. Chtěl, abych se vyptávala, zjistila, jestli se s tebou dá mluvit. Ale dneska... Výslovně mi zakázal se s tebou vidět. To setkání nebylo plánované. Jenže...“

Pohled měla přikovaný k zemi, ta slova jako by ji páčila na jazyku. Přesto je *chtěla* říct.

„Já tě náhodou potkala. A lhala bych, kdybych tvrdila, že mě to nepotěšilo. Že jsi... *U posvátného háje!*“ vydechla. Potrásla hlavou

a pak se mi zpříma zadívala do očí. „Kdybych tvrdila, že jsi mi lhostejný.“

Zase to ticho. Dusivé. Nesnesitelné.

Nevěděl jsem, co na to odpovědět. *Nelhala. U hrotu Soniova meče, myslela to vážně. Tím to bylo horší.*

„Amélie.“ Sám nevím jak, moje rty vyslovily její jméno. A já si uvědomil, že bych ho dokázal opakovat stále dokola.

Zatraceně.

„Lio. Prosím, říkej mi Lio,“ zašeptala.

Zavřel jsem oči. Krátce, na jediný úder srdce. Neměla to říkat. Protože já... *U všech bohů.* Nemůžu jí prozradit pravdu. Jen jí dál lhát.

Přiměl jsem se k úsměvu, palcem ji jemně pohladil po zápěstí.

Pod mým dotekem se zachvěla. Chvilí zaváhala, než přistoupila blíž. Pomalým pohybem zvedla druhou ruku, položila mi ji na paži. A já neuhnul. Tentokrát ne.

Studený vítr štípal do tváří, nesl s sebou vůni večera, vzdálené hovory.

Skoro váhavě jsem jí položil dlaň na lopatky. Jemný šalvějový závan měl na moje smysly omamný účinek. A možná nejen ten.

Okolní svět se zúžil jen na tenhle jediný okamžik.

Rychlé kroky do něj nepatřily. Přiměly mě odtrhnout pohled od Liiných očí, trpytících se ve světle louče, od jejích rtů a zlatých vlasů.

Slyšel jsem se zamumlat nějakou nadávkou. Než mi zamrzla na rtech. Marcus spíš běžel, než šel, po jeho typickém bezstarostném tónu nezbyla ani stopa.

„Se.“ Bohům díky, zarazil se včas. „Drusille, musím s tebou mluvit. *Hned.*“

Marcus se zastavil jen pár kroků od nás. V očích měl něco, co jsem u něj neviděl už dlouho. Ne strach. Spíš ostražitou, přidušenou paniku.

Lia se odtáhla. Ne prudce. Přesto jakmile zvedla ruku... Teplo jejího doteku se vytratilo. Na nadloktí mi ulpěl chlad, jako by mu Liina dlaň bolestně scházela.

„Promiň,“ vydechl jsem. „Povinnosti.“

S chápavým úsměvem pokývla. „Dobře. Tak asi... na hostině.“ Odcházela.

S hrdě zvednutou hlavou a rovnými zády.

Marcus mě popadl za loket, sotva zmizela z doslechu. „Konečně jsi tady. Přišel jsi o rozum, Sebastiane? Začít si něco s knížecí sestrou!“

„Marcu,“ procedil jsem skrz zuby varovně. Moje nálada se pomalu, ale jistě propadala na stejně veselou úroveň, jakou měl celý pochmurný Ocaris. „O co tady jde? Doufám, že o něco důležitého.“

Věnoval mi hořký úšklebek, podezíravě si mě měřil pohledem. „Jinak se naštveš, že jsem tě vyrušil na schůzce s *rionís*?“

Došla mi trpělivost. „Řekni mi, co tě žere víc. To, že jsem mluvil s Liou, nebo že jsi mrznul na bohoslužbě v háji, klečel v dešti a zíral na posvátné kameny?“

Povzdechl si a teprve teď pustil můj loket. „Na *mluvení* to zrovna moc nevypadalo. Počkej, s *Liou*? Bozi. Zatímco ty se někde s jeho sestrou... Já se z tebe... Zatraceně, tohle je vážné!“ Přítelovo rozrušení mě mělo připravit na to, že nenese dobré zprávy. Marcův výraz se změnil, vyprchala z něj zlost i jízlivost. Zvážněl tak rychle, až mě to zarazilo.

Přesto jsem si nedokázal odpustit drobné ironické rýpnutí. Ne při pohledu na mříž, na stezku vinoucí se zahradou, kudy Lia odešla. „Tak povídej. *Otec impéria* poslal další list, v paláci došlo víno, nebo –“
„Tita se někdo pokusil otrávit.“

KAPITOLA 4

Amélie

Lhal mi. A já byla naivní. Ne, spíš neuvěřitelně pitomá.

Jak snadno jsem uvěřila jeho slovům, dotekům... Pocit hořkého zklamání nedokázal vyblednout ani za dva týdny. Věřit Terespontci? To je ta největší pošetilost pod sluncem.

Všechno se zhroutilo. Po příchodu do paláce nakonec nenásledovala hostina, ale ostrá hádka. Někdo se pokusil otrávit Tita Lucillia. Tomu se však nic nestalo, vylité víno z jeho poháru slízal pes. Ubohé zvíře.

Bezděky jsem pevněji sevřela hnědé kožené desky knihy. Škoda že to nebylo naopak. Nebyla by to zrovna bolestná ztráta, ne pro Iocarn. Titus byl nemanželský syn majordoma Lucilla Augusta, nejhoršího člověka z celého prohnilého *impéria*. A jeho druhý syn, ten legitimní... Mizera.

Neboli – Sebastian Octavius Drusus Augustus. Tak se jmenoval doopravdy Lucillův *caesar*. Následník trůnu. Měla bych si připustit jednu věc, nepříjemnou pravdu. Na tom všem mě úplně nejvíc mrzela jedna věc – neřekl mi to. Jeho identita vyšla najevo při hysterickém Titově výstupu. Křičel, že je to útok na syna Lucilla Augusta, a Drussilla alias Sebastiana oslovil jeho pravým jménem.

Na téhle mizérii máš taky svůj podíl, bratříčku. Kdybys netrval tak neústupně na tom, že se synem Lucilla nebudeš jednat, mohlo být všechno jinak. K boji možná vůbec nemuselo dojít.

Natáhla jsem se z nepohodlné nízké stoličky k bratrově lůžku a upravila mu příkrývku. Žaludek se mi stáhl v ledové křeči. Jen představa,

jak málo chybělo a... málem bych ztratila posledního člověka, který mi z nejbližší rodiny zbyl a na kterém mi záleželo... Do očí mi vhrkly slzy.

Sklonila jsem pohled zpět ke stránkám zažloutlým stářím. Zkřehlé prsty napůl nesoustředěně obracely jednotlivé listy.

Pověsti o pramáti Iocarně, dceři jednoho z bohů, pověsti o krvestínech a další mýty jsem vnímala jen zčásti. Stejně se mi obraz před očima každou chvíli rozpíjel pláčem potlačovaným jen silou vůle. Kdybych tak mohla být užitečná.

Nedokázala jsem se na nic soustředit. V pokoji bylo chladno, stejně jako v celé citadele. Můj dech se tak skoro ihned změnil v bělostný obláček páry. S všudypřítomnou lezavou zimou sváděl krb předem prohraný boj.

Nakonec jsem knihu odložila na odřený stolek. Ani nevím, proč jsem si ji vzala s sebou, když jsme opouštěli palác, a ve spěchu mířili sem, do starého knížecího sídla skrytého ve Stříbrných horách. Zvlášť když se mi při každém doteku desek svazku vybavily *caesarovy* oči, silné paže, procházka Ocarisem. Mým domovem, kde... Do krku mi vystoupala pachuč žluči. Kde... se od dnešního večera rozpínají ti cizáci.

Ještě teď jako bych cítila příjemné mravenčení na zápěstí, kde se mě dotýkala jeho dlaň. *Do koruny posvátného dubu!*

Dobře vyschlé březové poleno v krbu žárem ohně s hlasitým lupnutím puklo, rozlomilo se na dvě části. Svezly se na hromádku žhavého popela.

Chvilí potom Roderik otevřel oči. Konečně.

Pár vteřin pohledem slepě bloudil po kamenném stropě, po místnosti, natočil hlavu a zadíval se na mě. Jeho popraskané rty se slabě usmály.

„Lio,“ zachraptěl. Chtěl ještě něco říct, ale rozkašlal se. Paže se mi třásly, když jsem bratra podepřela a pomohla mu napít se bylinného odvaru. Olga ho připravila hned, jak Roderika přinesli.